

РЕШЕНИЕ

№ 507

гр. София, 20 ноември 2025 година

ВИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети и втори октомври през две хиляди двадесет и пета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕТЯ ШИШКОВА
ЧЛЕНОВЕ: НАДЕЖДА ТРИФОНОВА
ПЛАМЕН ДАЦОВ

при секретар ИЛ.РАНГЕЛОВА
в присъствието на прокурора ЛЮБЕНОВ
изслуша докладваното от съдията Н.Трифенова н. д. № 762/2025 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по повод постъпили жалби от подсъдимите М. Й. К., В. М. К. и М. М. К., депозирани чрез защитника им адв.И. Н. срещу въззивна присъда от 24.02.2025г. на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 11 състав, постановена по ВНОХД № 1124/2024г. С трите жалби и допълненията към тях се атакува въззивният акт в частта, с която е потвърдил осъдителната част на първоинстанционна присъда, като се релевират касационните основания по чл.348, ал.1,т.1,2,3 НПК. Твърди се, че фактическите изводи на съда почиват на предположения, че е налице тенденциозност и липса на обективност при осъществения доказателствен анализ, оспорва се процесуалната допустимост на кредитирани от съда свидетелски показания. Защитата застъпва тезата, че процесуалните нарушения са довели и до неправилно приложение на материалния закон - осъждане на подсъдимите по обвинение за участие в организирана престъпна група. Съображения се излагат и по повод касационното основание по чл.348, ал.1,т.3 НПК, като се твърди, че дори направената редукция на наказанията на тримата подсъдими по чл.55 НК не е отмерила справедливо наказанията им. В трите касационни жалби се иска от касационната инстанция да отмени въззивната присъда и оправдае подсъдимите, алтернативно да върне делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд или да намали наказанията им.

В съдебното заседание пред Върховния касационен съд защитникът на тримата подсъдими заявява, че поддържа жалбите. Акцентира на тезата, че признаването на подсъдимите за виновни в извършване на престъпление по чл.321 НК, е въз основа на предположения и е мотивирано от съда единствено с роднинските връзки между тях. Изразява недоволство от направения от

съдилищата доказателствен анализ, в който според защитника се фаворизират показанията на св.Х., а се игнорират доказателства, подкрепящи защитната теза на подсъдимите, включително и заключението на съдебно-техническата експертиза. Развива доводи и относно несправедливо индивидуализираните наказания на подсъдимите.

Подсъдимите М. К., М. К. и В. К. не се явяват пред касационната инстанция. Представителят на Върховна касационна прокуратура намира жалбите за неоснователни. Счита, че твърденията на защитника за допуснати процесуални нарушения не намират подкрепа от направения от съда доказателствен анализ. Не споделя възраженията за нарушения на материалния закон като подчертава, че наказателната отговорност на тримата подсъдимия за извършено престъпление по чл.321, ал.3 НК е ангажирана законосъобразно. Що се отнася до наказанията, то според прокурора, същите са справедливи. Пледира за оставяне на въззивната присъда в сила.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, второ наказателно отделение, като обсъди доводите, релевирани в касационните жалби, становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда от 10.06.2024 г. по НОХД № 422/2018 г., Софийски градски съд-11 състав, е признал подсъдимите М. Й. К., М. М. К. и В. М. К. за виновни в това, че в периода от неустановена дата на 2003г. до края на 2012г. в гр. П. участвали в организирана престъпна група /ОПГ/, създадена с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл.159а, чл.159б и чл.159г, чл.213а ал.2 и ал.3, по чл. 214 от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, като групата е създадена с користна цел, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, предл. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК във вр. чл. 55, ал.1, т.1 от НК ги е осъдил на девет месеца „лишаване от свобода“ за всеки един от тях, като подсъдимите са признати за невинни и оправдани за това: организираната престъпна група да е действала в периода от 01.10.2002г. до неустановена дата на 2003г., както и от края на 2012г. до 13.10.2015г., а подс. М. Й. К. и за това да е ръководил същата ОПГ, като последният е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение за престъпление по 321, ал. 3, т. 1 вр. ал. 1 от НК.

На основание чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС е постановено така наложеното наказание на подсъдимия М. Й. К. да бъде изтърпяно при първоначален „общ“ режим.

Със същата присъда първоинстанционният съд е признал подсъдимите М. Й. К. и В. М. К. за виновни в това, че в периода от 24.10.2013 г. до 24.12.2013г. в гр. П., в съучастие като съизвършители, с цел да набавят за себе си имотна облага, са принудили З. Т. М. чрез заплашване да извърши нещо против волята ѝ - ежедневно в продължение на 2 месеца да им заплаща по 10 лв. всяка вечер за това, че извършва сексуални услуги на обществено място на главен път София- Русе в близост до разклона за с. Г. и в близост до Окръжна болница гр. П., и с това ѝ причинили имотна вреда в размер на 620 лв., като деянието е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група с участници М. Й. К., В. М. К. и М. М. К. и извършено от подс. В. М. К. при повторност, поради което и на

основание чл. 214, ал.2 т. 1 вр. чл. 213а, ал.2, т.5 вр. чл. 142 ,ал.2 т. 8 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 вр.чл. 55 ал.1 т.1 от НК за подс. М. М. К. и на основание чл. 214, ал.2, т. 1 вр. чл. 213а, ал.2, т.5 и т. 7 вр. чл. 142, ал.2, т. 8, чл. 20 ал.2 вр. ал.1 вр. чл. 28, ал.1 от НК и вр.чл. 55 ал.1 т.1 от НК за подс. В. М. К. ги е осъдил на по една година и шест месеца „лишаване от свобода“ всеки един от тях, като подсъдимите са признати за невиновни и оправдани по първоначално повдигнатото им обвинение, за това: деянието да е извършено в съучастие с подс. М. Й. К.; за това да е извършено в периода от неустановена дата на месец ноември 2009г. до 24.10.2013г. и от 24.12.2013г. до 27.05.2015г.; както и по отношение размера на причинената вреда на З. М. за разликата над 620 лв. до пълния размер от 49 087 лв. На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия М. М. К. е определено едно общо най-тежко наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което на основание чл.66, ал. 1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години.

На същото основание по отношение на подсъдимия В. М. К. е определено едно общо, най-тежко наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, което на основание чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС е постановено да бъде изтърпяно при първоначален общ режим.

На основание чл.59, ал.2 вр. ал.1 от НК е приспаднато времето, през което всеки едни от подсъдимите е бил задържан по ЗМВР и НПК.

С постановената присъда първоинстанционният съд е признал подсъдимия М. Й. К. за невиновен в извършването на престъпление по чл.214, ал.2, т.1 вр. ал.1 вр. чл.213а, ал.2, т.5 и т.7 вр. чл.141, ал.2, т.8 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.28, ал.1 от НК, за това в периода от неустановена дата на месец ноември 2009 г. до 27.05.2015г. в гр. П., в съучастие като съизвършител с М. М. К.- извършител и В. М. К. – извършител, с цел да набави за себе си, за М. М. К. и за В. М. К. имотна облага, да е принудил З. Т. М. чрез заплашване да извърши нещо против волята ѝ и с това да ѝ е причинил имотна вреда в размер на 49087лв., като деянието да е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група и да е извършено при повторност, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал изцяло по първоначално повдигнатото му обвинение с посочената правна квалификация.

Подсъдимите М. Й. К. и М. М. К. са признати за невиновни за това на неустановена дата през месец май 2015г. на главен път София - Русе в близост до разклона за с. Г., в съучастие като съизвършители да са отнели чужда движима вещ - парична сума в размер на 120 лв. от владението на З. Т. М. с намерение противозаконно да я присвоят, като да са употребили за това сила и са оправдани изцяло по първоначално повдигнатото им обвинение по чл. 198, ал.1 вр.чл.20, ал.2 вр.ал.1 от НК.

Със същата присъда подсъдимият М. М. К. е признат за невиновен за извършено от него престъпление по чл. 214, ал.2, т. 1 вр. чл. 213а, ал.2, т.5 вр. чл. 142, ал.2, т. 8 от НК за това в периода от 01.08. 2012 г. до 31.10.2012г. в гр. П. с цел да набави за себе си имотна облага да е принудил М. Н. К. - ЕГН ***** чрез заплашване да извърши нещо против волята ѝ - ежедневно в продължение на 92 дни да заплаща по 10 лв. на ден за това, че извършва сексуални услуги и с това да

й е причинил имотна вреда в размер на 920лв., като деянието да е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група като на основание чл.304 от НПК е оправдан изцяло и по вмененото му в този смисъл обвинение. По повод постъпили жалби от тримата подсъдими е било образувано въззивно производство пред Софийския апелативен съд. С присъда № 8 от 24.02.2025г. по ВНОХД № 762/2025г. първоинстанционната присъда е била изменена, както следва:

Отменена е в частта, с която подсъдимите М. М. К. и В. М. К. са признати за виновни и осъдени по повдигнатите им обвинения по чл. 214, ал.2, т.1 вр. чл. 213а, ал.2, т.5 вр. чл. 142, ал.2 т. 8 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 от НК за подс.М. М. К. и по чл. 214, ал.2, т. 1 вр. чл. 213а, ал.2, т.5 и т. 7 вр. чл. 142, ал.2, т. 8 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1, вр. чл. 28, ал.1 от НК за подс. В. М. К. и в частта относно приложението на чл.23, ал.1 от НК за тези двама и вместо това подсъдимите М. М. К. и В. М. К. са признати за невиновни в това, в периода от 24.10.2013г. до 24.12.2013г. в гр. П., в съучастие като съизвършители, с цел да набавят за себе си имотна облага, да са принудили З. Т. М. чрез заплашване да извърши нещо против волята ѝ - ежедневно в продължение на 2 месеца да им заплаща по 10 лв. всяка вечер за това, че извършва сексуални услуги на обществено място на главен път София - Русе в близост до разклона за с. Г. и в близост до Окръжна болница - гр. П., и с това да са ѝ причинили имотна вреда в размер на 620 лв., като деянието да е извършено в изпълнение на решение на организирана престъпна група с участници М. Й. К., В. М. К. и М. М. К. и да е извършено от подс. В. М. К. при повторност, поради което и на основание чл.304 от НПК ги е оправдал по повдигнатите им обвинения по чл. 214, ал.2, т. 1 вр. чл. 213а, ал.2 т.5 вр. чл. 142, ал.2, т. 8 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 от НК за подс. М. М. К. и по чл. 214, ал.2, т. 1 вр. чл. 213а, ал.2, т.5 и т. 7 вр. чл. 142, ал.2, т. 8 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1, вр. чл. 28, ал.1 от НК за подс. В. М. К.. На основание чл.337, ал.1, т.2 вр. с чл.334, т.3 от НПК присъдата е изменена в частта относно определения на основание чл.66, ал.1 от НК на подсъдимия М. М. К. изпитателен срок от три години, като същият е определен за наказанието от девет месеца лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3, пр.2, т.2 вр.ал.2 от НК и в частта , относно първоначалния режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода на подсъдимия В. М. К. по чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС, като е определен същия за наказанието от девет месеца лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3, пр.2, т.2 вр.ал.2 от НК.

На основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимите са осъдени да заплатят, всеки един от тях, сумата от по 650 лева, съставляваща направен във въззивното производство разноски.

Първоинстанционната присъда е потвърдена в останалата ѝ част. Върховният касационен съд намира жалбите на подс. М. К., В. К. и М. К. за неоснователни.

Сходните аргументи, с които и в трите жалби се защитават доводите за наличие на основанията по чл.348, ал.1, т.1,2 и 3 НПК, прави възможно разглеждането им заедно, като същевременно се очертае ясно границата на касационната проверка, която е ограничена в рамките на оплакванията на касаторите, относими до осъдителната част на въззивната присъда.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК:

Възражения в касационните жалби се правят срещу обективността на осъществения от въззивния съд доказателствен анализ, като се твърди тенденциозност по отношение на определени гласни доказателства, фаворизиране на едни и игнориране на други, с което се мотивират твърдения за допуснати нарушения на изискванията на чл.13 и 14 НПК.

С посочените оплаквания касационната инстанция не може да се съгласи. Без да оспорват процесуалната допустимост и законосъобразност на гласните доказателствени средства- основно показанията на св.Р. Х., касаторите възражават срещу техния обективен прочит и процесуална значимост. Възраженията им в този смисъл са били поставени на вниманието на въззивния съд, който в съответствие с изискванията на чл.339 НПК е изложил достатъчно подробни мотиви, с които е дал отговор на поставените от защитата въпроси. Настоящата инстанция няма повод да ревизира тези съждения. Показанията на свидетелката Р. Х. са съществени за направата на фактическите изводи от предходните инстанции. Дългогодишното ѝ съвместно съжителство с подс.М. К. и пребиваването ѝ в дома на фамилията, са я направили свидетел на обстоятелства, относими към престъпната дейност, с която тримата са се занимавали- набиране на жени за проституция, транспортирането им зад граница ,получаване на доходи от тяхната дейност, принуждаване на други проституиращи жени да им заплащат тъй наречената такса „спокойствие“. Самата свидетелка е била използвана от тримата подсъдими за развратни действия, както в района на гр.П., така и в чужбина- Швейцария, Германия, Франция, като им предоставяла спечелените средства. Показанията ѝ са много внимателно анализирани от предходните съдебни инстанции, като обстоятелството, че е била в близки отношения с единия от подсъдимите не е пренебрегнато.

Дадените от св.Х. показания не са изолирани или превратно интерпретирани. Решението на въззивния съд да им се довери не е произволно, а мотивирано от верния им анализ, след съпоставка с други гласни доказателствени средства- показания на жени, които са се занимавали с такава дейност- св. К., св.М., св.С., св.В., св.А., св.Й., св.П. , св.Г., св.Ф.. Действително, една част от свидетелките са депозирали непроменени в хода на наказателното производство показания/ св.В., св. А., св.Й./, а по отношение показанията на други съдът е използвал процесуалната техника по чл.281, ал.1, т.1 и т.2 НПК, за да се преодолеят констатирани различия между заявеното от тях на ДП и пред съда или заявена липса на спомен. Във връзка с възражението на защитата относно кредитиране на показанията, дадени от ДП, трябва да се отбележи, че волята на съда да цени като достоверни дадени показания, в случая тези от ДП, е суверенна и решението му е убедително мотивирано чрез направени съпоставки с безспорни доказателства, с логически разсъждения и правно издържани заключения. Не установявайки нарушения в аналитичната дейност на съда, настоящата инстанция не може да внесе корекции в преценката му, на кои доказателствени източници да се довери. Следва да се отбележи, че показанията на посочените свидетелки са обсъждани от въззивния съд не само като контролни, по отношения показанията на св.Х., но и

като източник на данни за цялостната престъпна дейност на тримата подсъдими. Достоверността на показанията на св.Х. е проверена и чрез съпоставката им с писмените доказателства, удостоверяващи паричните преводи правени от нея към подс.М. К., чрез “Уестърн Юниън“ на средства, спечелени от проституция в чужбина.

Не е останало извън вниманието на съда заключението на СТЕ, имащо за предмет изследване на записани телефонни разговори, за които защитата претендира, че са проведени между св.Х. и един от подсъдимите и чиято значимост намира за подценена. Желанието на касаторите да дискредитират истинността на свидетелските показания на св.Х. и да ги представят за тенденциозни и депозирани с цел zlepоставяне на подсъдимите и последващото им изнудване, не е било възприето от въззивния съд и това е станало въз основа на законосъобразен анализ на това контролно доказателствено средство. Правилно и логично е мотивиран изводът, че дори да се приеме, че разговорите са проведени между свидетелката и един от подсъдимите, то съдържанието им не носи смисъла, който защитата би желала да им придаде, поставяйки си за цел разколебаване убеждението на съда относно достоверността им.

Показанията на св.Х., макар и важни, не се явяват единствени, нито дискредитирани, за да се сподели тезата за липса на всеостранност и обективност на аналитичната дейност на съда. Въззивната инстанция е направила пълен доказателствен анализ на множество показания на свидетелки, които имат отношение към инкриминираната дейност на подсъдимите, чрез които се установява сходство в начина, по който те са били принуждавани да заплащат такса “спокойствие“ на подсъдимите, за да могат да работят като проститутки в различни райони в гр.П. и околностите. Нужното внимание е отделено и на показанията на св. А. /"С."/, св.Й., св.П., св.В., имащи отношение към дейността на подсъдимите по изпращане на жени да проституират зад граница, осигуряването на транспорт и настаняване в жилище, както и получаването на финансови облаги от тази дейност.

Не са основателни оплакванията на касаторите, че достоверността на част от свидетелските показания, е дискредитирана от обстоятелството, че св.Х. и св.З. /"Ш."/ са оказвали психологически натиск спрямо свидетелки, за да дават показания в обслужващ обвинението смисъл. Това възражение не е било игнорирано от апелативния съд /стр.21 от мотивите/ като доводите, с които то е отхвърлено са подробни, последователни, аргументирани с проследяване времето, в което са ангажирани дадените показания, съдържанието им, изчерпателността на разказаните обстоятелства, без да е подценена връзката между св.Х. и св.З. /„Ш.“/-неин последен приятел и сводник.

Част от възраженията и жалбоподателите касаят процесуалната законосъобразност на доказателствата и включват твърдението за неправилно кредитиране на тази част от тях, относима към прекратени обвинения или към такива, по които подсъдимите са оправдани. Очевидно се визират показанията на св.М. и св.К., имащи отношение към обвиненията по чл.198 и чл.214 НК, по които подсъдимите са били признати за невиновни и тези на св.Х., касаещи прекратените по давност обвинения по чл.159в НК. Въззивният съд не е имал процесуална

пречка да цени посочените показания и е сторил това, след изричното отбелязване, че те се отнасят и до общата престъпна дейтелност на тримата подсъдими, включваща и обвинение по чл.321 НК. Процесуалният закон не предвижда забрана, законосъобразно събрани и приобщени доказателства, да се ползват по отношение на всички обвинения, повдигнати срещу определено лице в рамките на едно и също производство. Това, че подсъдимите са оправдани по част от обвиненията, за които са предадени на съд или производството е прекратено по давност, не изключва гласните доказателствени средства, които са били относими към тези обвинения от цялостната съвкупност само и единствено на това основание. Преценявайки, че свидетелските показания касаят останали обвинения, въззивният съд законосъобразно ги е ценил досежно самите тях.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 НК.

Материалният закон е приложен правилно с ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимите за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2, т. 2 вр. ал. 2 от НК. Участието им в групата не се основава на предположения и не се обуславя единствено до роднинските им връзки, както твърди защитникът. То е мотивирано от приноса, който всеки е имал в общата престъпна дейтелност, общността на умисъла им да действат заедно и координирано за постигане на набеязаните престъпни цели, общата им представа за финансовото облагодетелстване в резултат на това.

Фактът, че М. и В. К.и са синове на М. К. е безспорно установен. Но това обстоятелство не е било едностранчиво интерпретирано от съдебните инстанции, за да се обосноват изводи за участието на тримата в ОПГ. Координирането и синхронизирането на престъпната им дейтелност, насочена към извършване на посочените престъпления , превърнала се в източник на доходи за фамилията им, убедително е мотивирало доводите на съда, относно съществуването на организирана престъпна група /ОПГ/, с признаци на сдружение по чл.93,т.20 НК, носеща белези на трайност и съгласуваност. Съставено е от три лица, структурирано е /като структурирането не изисква задължително наличието на формално разпределение на функциите между участниците/, характеризира се с продължителност на участието им . Групата е имала специална цел, която е престъпната дейтелност на участниците в нея за съгласувано извършване в страната на престъпления, наказуеми с „лишаване от свобода“ повече от три години.

В настоящия казус подсъдимите М., В. и М. К.и, отделно от роднинската си връзка, за инкриминирания период, са били в трайна връзка по съгласуване на действия по набиране на жени за проституция, изпращането им в чужбина с тази цел, изнудване на проституиращи жени да заплащат такса „спокойствие“, с което са извличали материална облага от дейността им. Тези дейности са осъществявани еднотипно и трайно през този период, като всеки от подсъдимите е имал свои функции- намиране от страна на подс.М.К. и на подс.В.К. на лица, които да се изпратят в чужбина с тази цел, уговаряне на други, които да ги придружат и транспортират в чужбина, търсене на съдействие за настаняването им, получаване на парични преводи от проституиращите жени от чужбина, оказване на

психически и физически натиск от тримата по отношение на свидетелки, проституиращи в района на гр.П. и околностите, за регулярно заплащане на парични суми, срещу възможността необезпокоявано да предоставят сексуални услуги.

От субективна страна е налице общност на умисъла у тримата подсъдими. Съзнавали са, че участват в организирана престъпна група, както и че функционирането на групата има за цел извършване на престъпления по чл.159а, чл.159б и чл.159г, чл.213а ал.2 и ал.3, по чл. 214 от НК . Всеки един от тях е съзнавал не само роднинската връзка, но и че извършените от него действия са част от обща престъпна дейтелност, съгласувана между тримата. Правилно съдилищата са приели, че е налице и користна цел, доколкото с участието си подсъдимите са целели набавянето на имотна облага. Тя е реализирана както с получаване на средства от жените, проституиращи за тях в чужбина / св.Х. и св.П./, така и от събираната такса от тези, предлагащи сексуални услуги срещу заплащане в района на гр.П.. Фактически тримата подсъдими са превърнали тази си дейност в траен източник на доходи.

Може да се обобщи, че въз основа на законосъобразно изяснена по делото фактическа обстановка материалният закон е приложен правилно.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.3 НПК.

Защитникът твърди, че дори след като съдът е индивидуализирал наказанията на тримата подсъдими, прилагайки разпоредбата на чл.55 НК, то не са отчетени с нужната тежест обстоятелствата, свързани с личностите им, здравословното им състояние / относно подс.М. К./ и продължителността на производството, поради което наказанията от по 9 месеца „лишаване от свобода“, за подс.М. К. изтърпяването, на което е отложено по реда на чл.66 НК, се явяват несправедливо завишени.

Отдалечеността на деянието от момента на реализиране на наказателната отговорност за него е отчетена адекватно от въззивния съд. Това обстоятелство е определено като изключително по смисъла на чл.55 НК и е довело до благоприятни и за тримата подсъдими последици с налагане на наказание под предвидения минимум в законовата разпоредба на чл. 321, ал.3 НК. Както отегчаващите, така и смекчаващи отговорността обстоятелства, са взети предвид спрямо всеки един от тримата подсъдими, за да им се отмери точно наказание, което да отговаря на целите по чл.36 НК. Данните за съдебното минало на подсъдимите, както и тези за здравословното състояние на подс.М. К. не са пренебрегнати от съдебните инстанции и са адекватно отчетени при индивидуализиране на наказанията. По-смекчено отношение към наказателната репресия не може да се очаква.

По така изложените съображения настоящата инстанция счита, че касационните жалби на подсъдимите са неоснователни. Не се констатира нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила, нито явна несправедливост на наказанията, поради което въззивната присъда следва да се остави в сила.

Предвид изложеното и на основание чл. 354, ал.1,т.1 НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда от 24.02.2025г. на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 11 състав, постановена по ВНОХД № 1124/2024г.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.